

V obou románech autorka zpracovává téma zločinu. Termínem zločin označujeme trestný čin, který se vymyká zásadám morálního myšlení společnosti a právním normám. Odhalení staví pachatele do pozice zločince, jenž by měl být potrestán. V opačném případě, kdy odhalen není, může být považován za zločin dokonalý. Zde je ale nutné položit si otázku, zda takový dokonalý zločinec může opravdu ujít svému trestu. V úvodu práce jsme uvedli hypotézu, že i po spáchání dokonalého zločinu ve smyslu zahlazení veškerých stop nemůže viník uniknout spravedlnosti reprezentované jeho svědomím, které se mu stává pomyslným vězením a zároveň tedy i trestem. Tuto hypotézu jsme ověřovali na obou studovaných románech. Představili jsme zločince, prostředí, ve kterém vyrůstali, jejich záliby a posedlosti, jejich charakterové rysy. Perverzita, mystické myšlení, ale i narcismus se ukázaly jako prvky silně zasahující do povahy hrdinů. Rozluštili jsme také hádanku, kterou nám Amélie Nothombová nabídla v jejich jménech. Poté jsme se zaměřili na jejich oběti oplývající nepopsatelnou krásou. Obludná zvrácenost vrahů, která tuto krásu ještě umocnila, se projevila i ve vzájemných vztazích, v nichž si hlavní hrdinové potvrzovali své dominantní postavení, svou nadvládu. Důkladně jsme prostudovali také samotný zločin, místo činu a možné motivy. Mytologické ozvěny zločinu a mystický charakter vražd, kterými si chtěli hrdinové své oběti přivlastnit, ukázaly na magický charakter jejich myšlení. Ukázali jsme, že ačkoli hlavní hrdinové věřili v dokonalost svých zločinů, přeci jen po nich zůstaly určité stopy, které nás nakonec zavedly až k poznání „katů“, tedy postav, jež odhalily tuto nedokonalost.